

ν' ἀγαπῶ ὅσον καὶ νὰ ἀποστρέφωμαι. Τὸ σπῆθος μου χωρεῖ εἰς ἵσας δόσεις καὶ τὰ δύο, δι' ὅποιον μοῦ ἐμπνέει ἢ τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο.

ΜΕΡΣΕΔΗ (πρὸς τὸν Σεβῆρον)

Τί λέγουν ;

ΣΕΒΗΡΟΣ

Πράγματα ἀλλόκοτα, ἀλλὰ δὲν καλοακούω.
(Ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ Ἑρνέστος ἐξακολουθοῦν συνομιλοῦν-
τες σιγὰ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου)

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ὁ Ἑρνέστος δὲν εἶναι αὐτός ;

ΣΕΒΗΡΟΣ

Καὶ αὐτὴ . . . ἐκεῖνη . . . Ἐννοεῖται !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἡ Θεοδώρα !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς ! Αἰωνίως μαζῇ ! Δὲν ἔχω ὑπομονήν ! . . . Καὶ αὐτὰ τὰ λόγια . . . Τί προσ-
μένω ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἀλήθεια εἶναι. Πηγαίνωμεν, Σεβῆρε. Μᾶς τὸ ἐπιβάλλει ἡ συνείδησις . . . Ὁ κόσμος ὅλος λέγει . . .

ΣΕΒΗΡΟΣ

Θὰ τὰ εἰπῶ σήμερον παστρικά εἰς τὸν Ἰουλιανόν.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἀλλὰ μεγάλη του ἡ ἀναισχυντία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Μεγάλη, λέγει ! Καὶ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἡ δυστυχισμένη ! Εἶναι τόσο ἐλαφρά. Αὐτῆς, τῆς τὰ λέγω ἐγώ.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ν' ἀλλάξης κατοικίαν ! Νὰ μᾶς ἀφήσης ! . . . Ὡραία ἰδέα ! Δὲν θὰ συγκατανεύσῃ ὁ Ἰουλιανός.

ΣΕΒΗΡΟΣ (πρὸς τὴν Μερσέδην)

Μήτ' ἐγώ, μὰ τὴν ψυχὴν μου ! (Ὑψόνων τὴν φωνήν) : Αἶ, Θεοδώρα ! Δὲν μᾶς βλέπεis ; Ἔτσι δέχονται τοὺς ἀνθρώπους ;

ΘΕΟΔΩΡΑ (εἰσερχομένη ἐκ τοῦ ἐξώστου)

Ὁ Σεβῆρος ! . . . Τί καλὰ !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καὶ τὸ γεῦμα ; Δὲν εἶναι ἀκόμη ἡ ὥρα ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἄ ! ἡ Μερσέδη !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ναί, Θεοδώρα.

ΣΕΒΗΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Πῶς ὑποκρίνεται ! Τί γυναῖκα !

ΘΕΟΔΩΡΑ (σημαίνουσα τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης κωδωνίσκον)

Θὰ εἰπῶ νὰ φέρουں φῶτα.

ΣΕΒΗΡΟΣ

Καλὰ θὰ κάμης. Ἀνάγκη νὰ βλέπῃ κανεὶς κα-
ραρὰ τὰ πράγματα.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (παρουσιάζομενος εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς)

Κυρία . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Φῶτα, Γενάρε !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ὅταν κανεὶς βαδίζει εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκον-
τος καὶ τῆς τιμῆς, καὶ εἶναι πάντοτε ὅπως φαίνεται
ὅτι εἶναι, τὸ πολὺ φῶς οὔτε τὸν ζαλίζει οὔτε τὸν
κάμνει νὰ κοκκινίζει.

(Οἱ ὑπηρεταὶ φέρουν φῶτα. Ἡ αἴθουσα φωτίζεται λαμπρῶς)

ΘΕΟΔΩΡΑ (μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἀφελῶς καὶ γελῶσα)

Αὐτὴ εἶναι καὶ ἰδική μου γνώμη καὶ τοῦ καθε-
νός. (Πλησιάζει πρὸς τὴν Μερσέδην).

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἐννοεῖται !

ΣΕΒΗΡΟΣ

Ἄ, Ἑρνέστε ! Ἐδῶ ἦσο, μὲ τὴν Θεοδώραν,
ὅταν ἦλθας ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (ψυχρῶς)

Ἐδῶ ἦμην, καθὼς φαίνεται.

ΣΕΒΗΡΟΣ

Καθὼς φαίνεται, ὅχι ! Εἰς τὰ σκοτεινὰ δὲν φαί-
νεται τίποτε ! (Τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ δίδει τὴν
χεῖρα, προσηλώνων ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα. Ἡ Θεο-
δώρα καὶ ἡ Μερσέδη συνομιλοῦν κατ' ἰδίαν).

ΣΕΒΗΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἡ ὄψις του εἶναι ἀναμμένη καὶ φαίνεται ὅτι
ἐκλαυσε. Μόνον τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἐρωτευμένοι
κλαίουں. (Ὑψόνων τὴν φωνήν) Καὶ ὁ Ἰουλιανός ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐπῆγε μέσα νὰ γράψῃ ἓν γράμμα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ὅση καὶ ἂν εἶναι ἡ ὑπομονή μου, μὲ κάμνει
αὐτὸς νὰ τὴν χάνω.

ΣΕΒΗΡΟΣ

Πηγαίνω νὰ τὸν ἰδῶ. Ἐχω καιρὸν ἕως εἰς τὸ
γεῦμα ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Μὲ τὸ παρεπάνω.

ΣΕΒΗΡΟΣ

Καλὰ. Ἐχω νὰ τοῦ ὁμιλήσω. (Τρίβων τὰς χεῖ-
ρας καὶ παρατηρῶν τὴν Θεοδώραν καὶ τὸν Ἑρ-
νέστιον). Μὰ τὴν ζωὴν μου ! (Καθ' ἑαυτὸν καὶ το-
ξεύων βλέμματα ὀργίλα ἐνῶ ἐξέρχεται).

[Ἐπεται συνέχεια]

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Α'.

Ἐχαμογέλασεν ὁ Ζεὺς στὸν Ὀλυμπο μὴ ἡμέρα.
Σ' ἂν ποιητῆς ποῦ ἐμπνεύσθηκε περὶ φανερὴν ἰδέαν.
Καὶ στὸ γλυκὸ χαμόγελο τοῦ ἑλληνικοῦ θεοῦ
Τὰ σύννεφα ἐσκορπίσανε κ' οἱ οὐρανοὶ ἐλάμψαν,
Ὅπως ξεσυννεφώνεται τὸ μέτωπο τοῦ ἀνθρώπου,
Ποῦ βρίσκει ἐκεῖνο ποῦ ποθεῖ.

— Τί ἤδρεν ὁ Ζεὺς ; — Τὴν εὐμορφίαν, τὰ νειάτα, τὴν ἀγάπην,
Τὴ θεῖαν χάριν, τὸ γλυκὸ αὐτὸ χαμόγελό του,
Ὅλα, εἰς ἓνα πρόσωπο μαζύ, ἀδελφωμένα.

Καὶ λέει : « Ἄς γίνῃ μὴ θεὰ στὸν Ὀλυμπον ἀκόμη

Με δ' αἰς τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ τῆς ζηλεμμέναις χάραις:
Ἢ θεὰ τῆς εὐμορφάδας!

Καὶ ῥίχνει αὐτὸ περιστερίου στής θάλασσας τὰ στήθεια,
Τὰ κύματα τ' ἀφρόπλαστα, π' ἀνεβοκατεβαίνουν.
Ἀμέσως μαῦρο συννεφὸς τυλίχθηκεν ὁ ἥλιος
Μήτε θεός, μήτ' ἄνθρωπος, κανένας νὰ μὴν ἴδῃ
Τὸ φοβερὸ μυστήριον. Τὰ πέλαγα μουγκρίζουν,
Ἀγριοπαλεύουν τὰ στοιχεῖα μὲς στὸ ἄζαφρο σκοτάδι,
Καὶ ὁ Βορρὶς ὁ ἄγριος τ' ἀδέλφια του φουρτιάζει.
Μεσ τῇ θαλασσοταραχῇ ἕνα ἕνα νὰ τὰ πνίξῃ.
Τὰ κύματα μ' εὐλάβεια ἀγκυλιάζουνε τ' αὐτὸ
Στὴν ἀμμουδιὰ τὸ φέρνουνε, στὰ ψαλμὰ νὰ τὸ κρύβουν,
Ὅταν ἄξαφνα μιὰ ἀστραπή, ἀχιτὶδα θεικοῦ ματιοῦ
Στὴ μέση τὸ ῥαγίζει...
Καὶ μὲ τ' ἀγκυλίσματα τοῦ ἄφρου, τῆς ἀστραπῆς τῇ χάρι
Γεννήθηκε καὶ ἀστραψε ἡ οὐράνια ἡ Ἀφροδίτη!

Ἢ αὔραις τῇ μωσχοβολουῖν ὁ Ζέφυρος, ὥραιος,
Γιατὶ εὐμορφάνει τῇ χαρὰ ὁ περασμένος πόνος,
Τῇ σέρνει στὴ στερεὰ,
Σε βάρκα μονοκόμματη ἀπὸ μαργαριτάρια.
Κι' ὅταν ἐπάτησε τῇ γῇ, σὲ κάθε πάτημά της
Ἢ γλὴ ἀνατρίχιαζε καὶ ἀνθίξε λουλουδία.

Καὶ ὅταν εἰς τὸν Ὀλύμπου ἀνέβη ἡ Ἀφροδίτη
Ἀπόμειναν, ξεστάθηκαν, βουβοὶ καὶ μαγεμένοι
Ὅλοι οἱ θεοὶ καὶ ἡ θεὰ. Καὶ τὰ δικά τους μάτια
Τέτοια δὲν ἀντικρύσανε ποτὲ τοὺς εὐμορφαδα.

Κι' ὅταν θεὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ἕνα θαῦμα,
Πῶς ἔμπορεῖ ὁ ποιητὴς νὰ σῇ τὸ περιγράψῃ;
Μάννα τοῦ ἔρωτα! Σκυφτός, γονατιστός μπροστὰ σου
Δὲν θέλω νὰ σὲ φαντασθῶ, γιατί ἂν τὸ ἐπιτύχω,
Μπορῶ νὰ ζήσω πλεῖα στὴ γῇ;

B'.

Ἄν τῇ φωτιά πού χύνουνε τὰ γαλανὰ τῆς μάτια
Φοβοῦνται ν' ἀντικρύσουνε καὶ οἱ θεοὶ ἀκόμη,
Ἔνας, πού ἦτο ἀπὸ παιδὶ στῆς φλόγαις μαθημένος,
Ἔνας, δὲν τῇ φοβήθηκε καὶ τὴν ξανακυττάζει.
Δυστυχισμένε, κλείσε τα τὰ δόλια σου τὰ μάτια,
Ἄλλῃ ἢ φωτιά τοῦ κερανοῦ καὶ ἄλλ' ἢ τῶν ματιῶν της...
Καὶ ὁ κοῦτσός ὁ Ἥφαιστος, ὁ τρίκλῃς, ὁ σακάτης,
Ὁ ἄσχημος, τὸ ξεβγάλα, ὁ γύφτος τοῦ Ὀλύμπου,
Ὁ Ἥφαιστος... ἀγάπησε τὴν εὐμορφὴ Ἀφροδίτη!

Γέλασε ὁ Ζεὺς σὰν τ' ἄκουσε. Μὰ τί ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ,
Π' ὁ Ἥφαιστος τοὺς κερανοὺς στὰ χεῖρα του ἐκρατοῦσε;
Χωρὶς αὐτὸν καὶ οἱ θεοὶ στὸν οὐρανὸν ἐπάνω
Θὰ ἤθελαν ἐπανάστασι, βουλαίς, δημοκρατίαις.
Καὶ κάθε σκύβαλο τῆς γῆς θὰ τὸν ἐβλάστημοῦσε.
Κ' εἶπεν ὁ Ζεὺς: «Ὁ Ἥφαιστος παίρνει τὴν Ἀφροδίτη!»
Καὶ ἀχνὴ κανεῖς δὲν ἐβγάλε. Μήτε ἔμπορεῖ νὰ βγάλῃ.

Ἔτσι τὰ κρίνει ὁ θεὸς καμμιὰ φορὰ στὸν κόσμῳ,
Μὰ ἀλλήλως λογάριζεν ὁ Ζεὺς καὶ ἀλλήλως ἡ Ἀφροδίτη...
Καὶ τοῦ φωτοῦ τοῦ Ἥφαιστου ἡ καρδιά βαρυσοχτυποῦσε,
Σὰν τὸ σφυρὶ στὸ ἄμῳν του. Κ' ἡ ἐρημὴ εἶχε γίνεῖ
Πεῖδ μαῦρη ἀπ' τὸ καμίνι του, πεῖδ μαῦρη ἀπ' τὴ μορφὴ του.

Εἶδε κι' ἀπόσιδε πῶς γαμπρὸς θὰ μείνῃ γῶρις νύφη,
Κι' ἄς πᾶν ὁ γάμος νὰ ἐγείνη: ἡ νύφη δὲ τὸν θέλει...
Καὶ μιὰ στὸν Δία ξεκινᾷ, νὰ εἰπῇ τὰ βῆσάνα του.

«Πατέρα, αὐτὴ πού μ' ἔδωκες κοντὰ μου δὲν ζυγώνει,
Πότε μοῦ κάνει τὸ βαρὺ, πότε μὲ περιπαίζει,
Ἄμα τῆς πῶ τὸν πόνο μου τῆς πλάταις μοῦ γυρίζει,
Κι' ἄμα ζητάω τὸ δίκιο μου... ξεραίνεται στὰ γέλια.
Καὶ... σὰν νὰ τῆς μυρίζουνε ἀσπίδες καὶ κοντάρια

Γιατὶ συχνὰ κρυφομιλᾷ μ' ἐκεῖνο τὸ σπαθᾶτο
Τὸν Ἀρῇ... τὴ σφυρίχτρα.

Πατέρα, μία καὶ καλὴ θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ. Ἄν τύχῃ
Κ' ἐτοῦτο τὸ κορόιδεμα βαστάξῃ ὡς τὸ βράδυ,
Ἢ μὲ τὸ πειρὸ χοντρὸ σφυρὶ τῆς σπάξω τὸ κεφάλι.
Ἢ πέφτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ σπῶ καὶ τὸ ἄλλο πόδι.
Κ' ὕστερα... φτιάχνε κεραυνούς μονάχος, ἡ ἀφεντιά σου...

Μὰ ὄχι. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ κάμω.
Τὴν αγαπῶ... Μ' ἐτρέλανεν...» Ἐστάθηκε λιγάκι,
Ἐσκούπισε τὰ μάτια του, γιατί ἐκλαιγε ὁ καυμένος,
Γονάτισεν, ἀγκάλιασε τὰ γόνατα τοῦ Δία,
Καὶ μὲ φωνὴ λυπητερῇ τοῦ εἶπεν, «Ἀχ, πατέρα,
Πάρ' τὴν ἀθανασία
Καὶ δός μου μόνο μιὰ στιγμὴ τὴν εὐμορφὴ Ἀφροδίτη.»

Τὸν ἐλυπήθηκεν ὁ Ζεὺς, τοῦ ἐπόνεσε ἡ καρδιά του,
Μὰ ἔλα πού δὲν πιάνεται ἡ ἀγάπη μὲ τὴ βία...
Κ' ἐσυλλογίστηκεν ὁ Ζεὺς: Πόσαις φοραῖς κι' ἀπὸς μου
Τέτοιους δὲν ἐδοκίμασα πικροὺς καύμους, φαρμάκια...
Μὰ ἐνίκησα μὲ τὸ καλὸ. Καὶ ἐνθούμῃσαι γλυκαῖς
Ἐροδίσαν τὴν ὄψι του. Σὰν ἀπ' τὸ μέτωπό του
Νὰ ἐχάραξ' ἡ Αὐγούλα.

Καὶ λέει γλυκὰ στὸν Ἥφαιστο: «Με βόηκες στὴν καλὴ μου
Εἰς τὴν καρδιά μου μ' ἄγγιζες. Θὰ κάμω ἕνα λουλουδί
Τόσο εὐμορφο καὶ μαγικό, πού μοναχὰ μ' ἐκεῖνο
Ἄν δὲν τὴν ξετρελάνῃς,
Ὅπως αὐτὴ σ' ἐτρέλανε, πτωχέ μου ἀσχημομούρη,
Ὁ Δίας νὰ μὴν εἶμαι.»

Γ'.

Χαρούμενος ὁ Ἥφαιστος κι' ἀνθοστεφανωμένος
Σὲ λίγο ἐπιστρέφει
Καὶ κοῦτσα κοῦτσα, τριγυρνᾷ κοντὰ εἰς τὴν Ἀφροδίτη.
Κ' ἐκεῖνη, μόλις ἔννοιωσε τὸ στραβοπάτημά του,
Κάνει τὸ μάτι στοὺς θεοὺς, μὲ γέλιο ψευδοθήχει,
Καὶ λέει: «Σιγὰ, ὁ σύζυγός!...»

Μὰ... τί ἔπαθε; Τὰ μάτια της γιατί λαμποκοποῦνε,
Καὶ εἰς τὸ στεφάνι τοῦ ἄξαφνα καρφόνονται μὲ πόθο;
Γιατὶ τὰ μαρμαρόστηθα ἀνεβοκατεβαίνουν,
Καὶ ποῖα λαχτάρα φλογερὴ τινάζει τὸ κορμὶ της;
Τί θέλει; τί ἐπιθυμεῖ;

Σηκώνεται ἡ περήφανη θεὰ τῆς εὐμορφάδας
Καὶ στέκει, στέκει μιὰ στιγμὴ,
Ἐπειτα τὰ ματάκια της τὰ γαλανὰ θολώνουν
Καὶ στὰ μ'ματόκλαδα ὁρσιὰ δακρῶν τρεμολάμπει.
Κάνει νὰ κρατηθῇ... κτυπᾷ μὲ πείσμα τὸ ποδάρι...
Κ' ἔπειτα μ' ἕνα πήδημα κοντύτερα σιμόνει,
Καὶ μ' ἕνα Ἀχ! πού ἀδύνατο λύρας χορδὴ νὰ τὸ εὔρῃ
Στοῦ Ἥφαιστου τὴν ἀγκυλιὰ σὰν μεθυσμένη πέφτει.

Καὶ τὸν φιλεῖ στὸ πρόσωπο, τὸ μαυροκαπνισμένο
Καὶ τοῦ χιδεύει τὰ μαλλιά, τ' ἄγρια σὰν θυμάρη
Καὶ ἀναπνέει σὰν τρελλὴ τὴ μυρωδιὰ ὅπου χύνει
Τὸ στεφάνο τὸ μαγικό.

Δ'.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἐκάμανε, ὅταν πρωτοαυθίσαν
Γιὰ χάρι τῆς Ἀγάπης
Τῶν λουλουδιῶν οἱ βασιλεῖς: Τὰ γιούλια. Οἱ μενεξέδες.

I. ΜΑΡΑΝΟΣ